
Saturn som objektet

– en skitse

i filosofisk og astrologisk tradition

Der er blevet skrevet meget om Saturns betydning indenfor astrologien de senere år, men forfatteren mener, at denne planet stadig indebærer store overraskelser, idet dens betydning på ingen måde er blevet udtømt. Artiklen søger at kaste yderligere lys over denne gådefulde planet, baseret på overvejelser over klassisk astrologisk teori – og praksis

af Leif von der Wehl Mikkelsen

Hvis man ser på det klassiske urhoroskop med de klassiske herskerforhold, så fremgår det, at Saturn er den eneste planet, der opponerer to forskellige planeter, nemlig nogle af de allervigtigste: Månen og Solen. Saturn hersker over Stenbukken og Vandbæreren, som ligger over for Krebsen og Løven, som henholdsvis beherskes af Månen og Solen. Jupiter, som ofte betragtes på linje med Saturn opponerer kun den samme planet, nemlig Merkur i Jomfruen og Merkur i Tvillingen.

Så i det klassiske urhoroskop markeres det tydeligt, at Saturn er en af de vigtigste planeter, måske den vigtigste planet overhovedet, fordi den som den eneste planet opponerer to planeter, oven i købet nogle af de aller-

vigtigste. I dette oppositionsforhold ligger der en meget dyb sandhed gemt om astrologien og tilværelsen som sådan.

Solen og Månen som subjektet

Meget abstrakt udtrykt kan man sige, at Solen repræsenterer et menneskes identitet, dets selv eller dets essens, hvorimod Månen

repræsenterer sjælen eller bevidstheden med dens væren som fylden og modtagen, samt dens potentielle evne til at "farvelægges" af vidt forskellige følelser, som både kommer fra det "indre" og det "ydre". Følelser er langt mere fundamentale for den lunare bevidsthed end de adskillende partikelagtige tanker, der forbindes af en stram logik og springvise associationer. Følelser er ikke som tanker ideelt set skarpt definerede ideer forbundet af en "følelsesløs" og "bevidstløs"

objektiv/formalistisk logik og diskontinuerlig associationsproces, men er flydende og sammensmeltende i forhold til hinanden, ligesom de enkelte tilstedeværende følelser rytmisk vibrerer og forbindes med andre følelser og følelsesnuancer, der ubevidst er tilstede i bevidstheden. Tanker er på en måde langt mere fremmede for bevidsthedens grundlæggende natur som en sammensmeltende og vibrerende strømmen, end følelserne. Tankerne kan ses som partikler og følelserne som bølger. Følelserne i form af dette vibrerende spektrum af uendelige følelsesnuancer er den bevidsthedsmæssige baggrund, som modtager nye indtryk, der både påvirker og påvirkes af dette bølgende baggrundstæppe af potentielt sammenvævede følelser, der fortaber sig i det ubevidste. Tankerne har følelserne som baggrund og derfor er følelserne mere fundamentale end tankerne. Følelserne farver mere eller mindre alt efter situation og person tankernes indhold, medens tankernes indhold aldrig berører følelsernes natur i sig selv, men organiserer dem i forhold til forskellige ydre og indre forhold. Relationen imellem tanker og følelser indeholder stof til mange artikler, så jeg holder inde her!

Solen kan betragtes som ånden, et menneskets egentlige identitet og essens og månen det vi kalder for psyken eller bevidstheden. Det er klart, at der nok kan skelnes "teoretisk" imellem disse to størrelser, men at de i virkeligheden eller i livet ikke kan adskilles, således at de udgør en enhed, som vi passende, i overensstemmelse med den

filosofiske tradition, kunne kalde for *subjektet*.

Subjektet består af det, som Husserl kaldte en "jegpol", som i sagens natur er forudsætningen for subjektet og derfor kun kan afsløres i selvbevidstheden, som er andet end bare en følelse eller en forestilling, og så en bevidsthed, en sjæl, opfyldt af indhold. Det kan være erindringer, følelser, tanker, sansninger, vaneforestillinger osv osv. Alt det, der fylder bevidstheden dagligt. Bevidstheden er både en form og et indhold. Aristoteles siger at sjælen er legemets form, så det er klart, at bevidstheden forstået som alt dette indhold er dybt forbundet med legemet. Psyken er i en psykosomatisk enhed med legemet .

Edmund Husserl
1859-1938

Selvet eller essensen viser sig ikke på samme håndfaste måde, men er selve identiteten i sig selv. Det selv, som går forud for alt andet og sandsynligvis er det, der aldrig forgår. Hvordan at forholdet består imellem dette essentielle selv og bevidsthedens eller psykens bevægelser er et stort og kompliceret problem, som jeg ikke vil komme ind på her, men blot nøjes med at konstatere, at denne samvirken imellem en transcenderende identitet og det immanensskabende psyke tilsammen giver subjektet. Den enkeltes subjektive perspektiv.

Saturn som objektet

Det ville være nærliggende, også i forhold til den astrologiske tradition både i moderne og klassisk tid at betragte Saturn som *objektet*. I den filosofiske tradition betegner objektet det, der står over for subjektet og som ikke

umiddelbart er identisk med subjektet, selv om forskellige udgaver af idealismen taler om en form for identitet. I disse idealistiske teorier smelter objektet sammen med subjektet i den "absolutte ånd" eller bliver til subjektive forestillinger i bevidstheden eller til en eller subjektiv konstruktion eller ide. Eller man fornægter, at der overhovedet er et objekt, alt reduceres til en drøm til "maya" osv.

Andre traditioner - de såkaldte "realistiske" traditioner - ser objektet som identisk med materien eller med en *genstand* (tysk: *gegenstand*, som betyder modstand) eller med "samfundet" eller med atomare processer osv. osv. Jeg skal ikke her tage stilling til alle disse forskellige traditioner, men blot anføre, at den astrologiske ontologi i en vis forstand giver mulighed for alle disse fortolkninger af det komplicerede forhold imellem subjekt og objekt eller mindre teknisk udtrykt: imellem menneske og verden.

Men nok giver astrologien mulighed for flere fortolkninger, men at der på en eller måde er et spil imellem noget subjektivt og noget objektivt, uanset hvordan at så dette fortolkes, er tydeligt med fordelingen af planeter og deres placering i urhoroskopet i forhold til herskerforhold. Dette skal ikke forlede en til at gå i den fælde at foretage alt for bombastiske og letkøbte tolkninger af dette forhold, men netop at holde det åbent i forhold til de forskellige tolkninger, samtidig med at man respekterer, at astrologien igennem Solen, Månens og Saturns klassiske herskerforhold har vist, at der på en eller måde er en nærmest naturgiven eller apriorisk skelnen imellem subjektet og objektet.

Naturligvis kan man hævde, at dette også er en tolkning og at det ikke er givet på forhånd, men det er min opfattelse, at netop fænomener som astrologi fortæller os, at der findes nogle bestemte strukturer på forhånd, som vi må forholde os til og som vi ikke har "opfundet selv". Der foreligger en "tekst", som nok kan fortolkes på mange måder, men som dog har en tolkningsgrænse, som ligger i selve "tekstens" faktiske og af mennesket

uafhængig udformning. Astrologien og dens opdeling af Sol og Måne på den ene side og Saturn på den anden side i urhoroskopet er netop af en sådan "naturgiven" karakter.

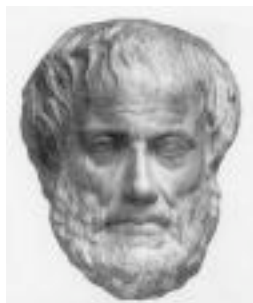
Subjektet forbindes med objektet

Når Sol og Måne repræsenterer eller symboliserer subjektet og Saturn objektet, så kunne man spørge om hvad der forbinder disse størrelser, altså hvori formidlingen imellem subjekt og objekt sker. Svaret er for så vidt nærliggende nok, Merkur, Mars, Venus og Jupiter repræsenterer på hver deres måde denne forbindelse imellem subjekt og objekt.

Merkur repræsenterer den intellektuelle side, dels den der forbinder elementer med hinanden i en form for "kommunikation" (tvillingeaspektet) og dels organiserer (jomfruaspektet) disse elementer i forhold til disse elementer (forbindelse imellem analysedele). Merkur angår altså forbindelsesledet imellem objektet og subjektet på det intellektuelle plan i videste forstand, Dels som det, der sammenbinder logiske strukturer i subjekt og objekt (luft) og dels det, som sammenbinder disse logiske og sammenbragte strukturer i en organiseret forestilling, som substantialiserer sig eller konkretiserer sig i bevidstheden (jord). Bevidstheden opfyldes af et indhold, som er organiseret og struktureret og konkretiseret i tanker, forestillinger, følelser (som altså på *denne måde* er underkastet en merkuraktivitet osv.

Mars er de drifter i bevidstheden og i objektet, de energier, der driver dette arbejde. Man kunne også sige, at Mars er den driftmæssige og vegetative vilje i subjektet, men også viljen i objektet. Den åndelige frihed eller vilje udtrykkes derimod af den Sol, som er på nippet til at transcendere sin egen subjektivitet igennem at den repræsenterer den evige

identitet og essens. Mars udtrykker en kamp for at manifestere sig både i det subjektive og i det objektive. Mars er bevægelighed og beslutsomhed, der går i ét. Objektet bevæger sig i modstanden imod subjektet, eller subjektet handler i modstand imod objektet.

Aristoteles
384 -322 f.Kr.

Mars er dybt forbundet med det vi kalder for liv i en mere negativ forstand. Mars er bevidsthedens drivkraft ud imod objektet, som i sig besidder sin egen Mars energi, men også objektets modstand imod subjektiviteten i samarbejde med Saturn - det er den natur, som bevæger sig af sig selv, sådan som Aristoteles definerede natur. Mars er det, der sætter noget i gang(vædderaspektet)-selvbevægeligheden i subjektet, som i sig kan indeholde en høj grad af fundamental ophøjethed- og Mars er også det, der indeholder skjulte og potentielle inertikræfter, der kan vise sig som modstand i objektet(skorpionen, som befinder sig i den "objektive" del over horisonten i urhoroskopet)

Venus forbinder objektet med subjektet på en hel anden måde end Merkur. Venus hersker klassisk både over tyren og vægten. Venus handler om hvilke interesser vi har, i forhold til de processer der sker i sjælen, som modtager (Månen!) og opfyldes af disse forestillinger ved hjælp af merkuriale og martiale processer - og disse interessers relation til dette at eje og kunne lide nogen eller noget.

Forestillingerne antager en værdimæssig eller æstetisk funktion, idet det handler om,

hvordan at man forholder sig til disse forestillinger i forhold til objektet. Dette at eje noget udtrykker jo på mange niveauer en tæt og vedvarende relation til et forestillingskompleks, der knytter an til en objektivitet, som man netop kan miste, fordi der er tale om en objektivitet, som man ikke har evig patent på. Der er noget, der er forskelligt for en selv, og som man sætter pris på (!). Der opstår en balance og harmoni og kærlighed, når subjektet hviler i denne objektive vedvaren af noget værdifuldt. Den højeste form for denne hvilen er naturligvis kærligheden til andre mennesker. Det andet objekt bliver til et andet subjekt i hvis favn man hviler og som hviler i ens egen favn.

Venus handler således om den balance, der er imellem subjektet og objektet i forholdet til fordelingen af værdier, som både konstitueres af objektet og subjektet. Og om den skønhed, som denne balance og harmoni imellem subjekt og objekt giver og som smukke og værdifulde ting er et symbol på. "Ting" forstået som forestillinger, der forholder sig til et objekt, som disse forestillinger henviser til. Venus handler således om *økonomien* imellem subjektet og objektet, dvs. hvordan at den værdimæssige fordeling - som jo implicerer en hierarkisk opdeling i noget, der er bedre end noget andet- er fordelt imellem subjekt og objekt. Hvor meget "ejer" subjektet af objektet - dvs. hvor meget opfyldes subjektet af værdimæssige højt rangerede objektive forhold? I stedet for at tale om økonomien (Tyren) imellem subjekt og objekt kunne vi også tale om *harmonien* og *skønheden* imellem subjekt og objekt (Vægten). Med Venus socialiseres forholdet imellem subjekt og objekt i højere grad end i forhold til Merkur og Mars, selv om Merkur i selve organiseringsprocessen og tilkoblingsprocessen nødvendigvis må nærme sig det intersubjektive fællesskab imellem mennesker. Og Mars symboliserer socialiserende magtprocesser, især på Skorpionens område.

Med **Jupiter** sker der en egentlig socialisering og en større grad af objektivering. Jupiter er ikke en planet, der kan sidestilles med Saturn, men derimod kan den sidestilles eller snarere modstilles med Merkur. Den opponerer tvillingemercur og jomfrumercur. Merkur og Jupiter er altså på mange måder modsætninger, men også sammenhørende i denne modsigelse. Merkur i sit tvillingeaspekt og jomfruaspekt både sammenkobler og organiserer elementer i en struktur (f.eks. sproget eller matematik eller logik eller videnskab eller de fundamentale processer for tænkningen (plus en masse andet, som vi ikke kan nå at komme ind på her),

Jupiter derimod udtrykker en fra oven og en fra neden udbredende tænkning, som tænker i helheder. En pyramideformet måde at tænke og være på som både tager sit udgangspunkt nede fra horisonten -fra pyramidens grundareal og sigter "opad" i en vertikal tænkning og en oven fra tænken og væren, der fra pyramidens top breder sig i et visionært perspektiv ned over pyramidens grundareal. Jupiter handler således både om horisontal bredde og om vertikal højde i et i princippet uendeligt, men i praksis altid endeligt ekspanderende perspektiv - som en pyramide, der vokser og vokser.

Der er tale om en abstrakt/perspektivistisk og horisontal/vertikal måde at tænke på.

Det handler om hvordan, at de foregående processer imellem subjektet, repræsenteret ved Solen og Månen og objektet repræsenteret ved Saturn formidlet af Merkur, Mars og Venus skal forstås. Hvilken mening og tolkning man tillægger denne verden bestående af et spil imellem subjekt og objekt. Filosofi, religion og retssystemer inddrages i denne betydning. Der er tale om en ekspanderende proces, fordi at Jupiter ikke blot handler om horisonten, men også om det, der ligger udenfor horisonten: transcendenten, det fremmede.

Jupiter handler om spillet imellem det kendte og det ukendte, det subjektive og det objektive, hvor det objektives karakter af

fremmedhed fremtræder i og med at Jupiter repræsenterer det ekspanderende og det, der erobrer fremmed terræn. Jupiter i sin skyttemanifestation repræsenterer det perspektiv ved Jupiter, der bevæger sig fra grundlinjen op ad i en vertikal tænkning, repræsenteret ved filosofiens og den mere traditionelle religions længsel efter det transcendent ud fra den jordiske og horisontale verden, hvorimod Jupiter i sin fiskemanifestation repræsenterer perspektivet set oppe fra panoramaet, den panteistiske og langt mere transcenderende og mystiske tankeverden. Retfærdighedsbegrebet og etikken skal ses i dette perspektiv, som forsøg på at organisere de venusianske/martianske værdier og behov på en mere objektiv og social måde. Etik som et fællesskab og ikke som et personligt anliggende.

Das ding an sich

Og så kommer vi endelig til **Saturn**. Som sagt repræsenterer Saturn objektet. Det er netop dette objekt, forstået som det fremmede over for subjektet (hvis vi et øjeblik ser bort fra diverse idealistiske teorier), som Jupiter i sin meningsskabende og lykkelige, ekspanderende udvidelse af horisonten fra hver sin del af "pyramiden" søger at nærme sig til uden nogensinde at nå det. I en vis forstand er Saturn "das ding an sich" - tingen i sig selv - for Jupiters meningsgivende og visionære forestillinger, som kan udmøntes i mange forskellige forestillinger om *prima materie*, atomer, stoffet, viljen til liv eller viljen til magt, den anden, osv. osv. Eller i et vejrsmølleangreb imod det transcendent igennem de idealistiske filosofier, der reducerer objektet til noget i subjektet eller ligefrem identificerer objektet med subjektet.

Her vil vi, som førnævnt, holde fast ved, at subjektet og objektet i en eller forstand kan adskilles fra hinanden, og at Sol og Måne ikke er det samme som Saturn og omvendt, selv om forholdet imellem disse planeter, forstået som et forhold imellem subjektpolen og

objektpolen, er meget kompliceret og meget intimt forbundet.

Immanuel Kant
1724-1804

Saturn indtager en særlig status i forhold til både Solen og Månen, men også i forhold til alle de forbindende planeter imellem Sol og Måne og Saturn. Den bliver udtryk for det, der er mest fremmed og mest objektivt i livet. Den bliver udtryk for den modstand og den anderledeshed, der møder subjektet og står op imod subjektets vilje og frihed til at handle. Saturn er den, der giver betingelserne, sætter spillerummet for de spil, som subjektet kan spille ud fra sin frihed til at handle spontant. Saturn siges at begrænse og det, der begrænser er spillerummet i videste forstand.

Det kan fornemmes som modstand, eller som en genstridig materie eller som et genstridigt samfund af andre mennesker, der på den eller anden måde modsætter sig subjektets absolutte frihed. På den anden side, så giver Saturn netop ved at være begrænsende og konkretiserende og realiserende muligheden for friheden til at gøre noget - til at handle. Den kanaliserer friheden, for ellers ville friheden blot ebbe ud i det tomme modstandsløse rum. Frihed er ikke bare en abstrakt potentiel størrelse, men er også udtryk for at noget realiserer sig i verden og overhovedet kan realisere sig.

Denne realisering står Saturn netop for. Man kunne også tale om objektivitet. Noget bliver objektivt tilgængeligt for alle subjekterne, noget konkretiseres. Det er klart, at Saturn på denne måde kan virke som en modstand og som en blokering og forhindring, idet ikke alt er muligt at realisere,

men det er netop realitetens karakter af lovmæssighed og konkrethed, som står bagved alle former for realiseringer og *skabelsesprodukter*. Saturn udtrykker for så vidt de begrænsede love, der netop giver tingene mulighed for at udvikle sig, lovløsheden ville være kaos, som Saturn netop kæmper imod.

Saturn er derfor dybt forbundet med realitet og dette at noget realiseres og konkretiseres og manifesteres i et fællesskab imellem subjekterne. Derfor er Saturn også en social planet eller mere præcist en planet på et meget abstrakt plan, samtidig med at den paradoksal nok udtrykker det mest konkrete. Den udtrykker så at sige den abstrakte realitet, som er karakteriseret ved manifestation og konkretisering. Og den udtrykker det paradoks, at det "stof" vi taler om og som virker så håndfast og så konkret i "virkeligheden" er udtryk for en abstrakt fortolkning og begrebsliggørelse af den virkelighed, der møder os, som det vi kalder for "ting" og "ydre" manifestationer i form af mennesker, institutioner og hændelser. Men selv om der er tale om en abstraktion af det konkrete, så er det, der er sat i værk, et produkt, en manifestation, ikke noget, der umiddelbart restløs kan identificeres med subjektet som sådan.

Den praktiske anvendelse

Til slut kunne man spørge, om de ovenstående overvejelser kan bruges i den astrologiske praksis. Svaret er et klart ja. Der er ingen tvivl om at fortolkningerne med de ovenstående betragtninger kan få endnu et nyk imod en mere præcis og dyb fortolkning af de astrologiske arketyper. F.eks. kan Saturn placering i radixhoroskopet fortælle os noget om hvor i objektiviteten, at personen vil møde modstand og hvordan at objektet i hele taget viser sig for naiviteten. Det har stor betydning for at vurdere personens muligheder for at manifestere sin frihed. Man kunne sige, at Saturns placering med hensyn til tegn, huse og

aspekter osv. i et horoskop er det, der tydeligst viser naivitetsens mulighed for at frigøre sig fra sit horoskop!

Skæbnen er tung tilstede i Saturns placering, modstandens spillerum, men samtidig også *muligheden* for at kunne objektivere noget, sætte noget i værk og overvinde objektets modstand. Saturns placering og aspektering, udtrykker den realitet, som naiviteten *møder som en stadig forgrund eller baggrund, der sætter spillerummet for vedkommende frihed*. En realitet, der igennem sin begrænsning, samtidig strukturerer, lovgiver og manifesterer og kanaliserer.

Man kan også formulere dette på en lidt anden måde: planeternes forhold til de tegn de befinder sig i (og det gælder også huse og aspekter (men lad mig for ikke at komplicere sagen yderligere holde mig til tegnet alene) er ikke bare et spørgsmål om, at planeternes manifestation er farvet af tegnets kvalitet og "interesseområder", men det er også sådan, at planetens egen natur i sig selv - som jo altid forbliver konstant uanset hvilket tegn de måtte befinder sig i - bestemmer den måde som tegnet bliver "påvirket" af planeten.

Solen repræsenterer essensen eller selvet, som jo ikke er af denne verden, men er en fremmed størrelse, som er evig og kommer fra noget, der er uden for rummet og tiden, og dermed heller ikke restløst kan identificeres med det tegn, som Solen befinder sig i. Dette selv er det evige liv, "sjælen", som manifesterer sig midt i den saturniske verden, en sjæl, som transcenderer rummet og tiden og derfor kommer fra noget andet end objektet, som selvet dermed er fremmed over for. Livet, som udspringer af transcendensten og som træder ind i objektet, Saturn, stråler som en sol ud fra selvets kerne. Det tegn som Solen befinder sig i viser dermed hvordan at selvet grundlæggende stråler ud og skinner og belyser alt andet på sin særlige måde.

Solen repræsenterer det, som er vores inderste og hvordan at dette indre viser sig

igennem tegnplaceringen af solen. Solens tegn viser sig som noget aktivt og centralt, Solen oplyser tegnet og sætter fokus på dette tegn, som noget særligt. Solen viser hvordan at selvet gennemfører sin åndelige vilje udsprunget af den frihed, som forbindes med det transcendent.

Månen derimod er passiv og modtagende og derfor så er Månens påvirkning af sit tegn en laden sig fylde af tegnets kvalitet. Månetegnet påvirkes ikke så meget af Månen, som at Månen lader sig fylde af tegnets kvalitet. Dette er meget vigtigt, for det fortæller om hvordan at en menneske modtager objektet i sin bevidsthed. Altså hvordan og hvorledes at modtagelsens kvalitet er på et meget overordnet plan - hvordan og hvorledes at "bevidsthedsbeholderen" er udformet. Sol og månens samarbejde er vigtigt for subjektets kvalitet.

Månen indtager en interessant særstilling i forhold til Saturn og Solen, fordi den jo viser, hvordan at selvet er trådt ind i verden, hvordan at selvet manifesterer sig objektivt, dvs. igennem Saturns tilbagetrækkende nærvær over for selvet. Månen modtager Saturns objektivitet og fyldes af den. Månen repræsenterer selvets måde at manifestere sig på Saturnisk uden dog at være identisk med Saturn. Men det er klart at netop månen, der fyldes af og udfylder Saturns objektivitet er tættere forbundet med Saturn end Solen er. Og at Solen er en langt mere abstrakt manifestation af subjektet end Månen.

Solen er en form for åndelig og transcendent livsenergi og Månen er manifestationen af denne i en mere konkret bevidsthedsmæssig form med alle disse psykiske "egenskaber" som f.eks. tanker, følelser, instinkter, hukommelse osv osv. Og det er Månen som forbinder sjælen med kroppen, hvorved at Saturn er tæt forbundet med Månen, men uden at være identisk hermed. Månen eller bevidstheden har sit ophav og væren fra Selvet og ikke fra objektet, selv om objektet er tæt bygget ind i Månens

manifestationer. Man kunne sige, at Månens essens kommer af Solens, dvs. dens rene form. Der er noget, Månen, der modtager alle Saturns manifestationer og som Saturn ikke har skabt, men er selvets manifestation. Dette noget er netop Månen repræsenteret ved sit tegnplacering og husplacering osv . Tegnet viser hvordan at Månen modtager det objektive.

Saturn påvirker sit tegn i et givet horoskop på en negativ måde. Den er den absolutte modsætning til Solens aktive strømmende levendegørelse af sit tegn, som udspringer af selvet selv og føles som en positiv pol. Der er tale om en bevægelse inde fra det punkt, der forbinder sig med det transcendent og ud imod verden . Saturn viser sig i en negativ form, i en tilbageholdelse, i et fravær, som bliver til et nærvær i dette fravær. Saturn unddrager sig, fordi den er fremmed for subjektet, også den lunare del af subjektet, fordi at Saturn ikke alene bare er modtagende, men direkte trækker sig bort som noget fremmed og distant, men samtidig i denne bortdragende bevægelse manifesterer sig som modstand og noget som subjektet ikke har herredømme over i denne fremmedgørende tilbagetrækning. Er Solen plus så er Saturn minus. Saturn møder Solens aktive udadgående bevægelse, som en tilbagetrækkende negativitet, der således virker som modsætning til denne positive bevægelse.

Saturns tegnplacering viser derfor, hvordan at man imploderer i stedet for at eksplodere. Det er som et sort hul, der trækker kvaliteten ned i et nærværende fravær. Der er ikke tale om at Saturns placering bare viser hvad man ikke kan, altså at dens placering i f.eks. Jomfruen viser, at man ikke er i stand til at percipere og forstå objektet som orden og struktur, hvilket jo ville være katastrofalt for virkelighedsoplevelsen, men snarere at dette tegns kvaliteter bliver trukket ind i en forsvindende tilbagetrækning. Kvaliteten viser sig negativt, dvs. ikke bare som en mangel og

modsætning til jomfruens kvaliteter, men som en fremmedgørelse, hvor noget viser sig i en fra subjektet tilbagetrækkende og negativ form.

Der er ikke tale om at noget viser sig diffust, men snarere om et negativbillede af objektet. Dette viser sig som objektets modstand imod subjektet, det som subjektet ikke har herredømme over. Folk med Saturn i Jomfruen oplever altså at orden og struktur i objektet viser sig på en måde , der hele tiden peger imod opløsning af samme orden og struktur, men som samtidig også indebærer en udfordring for subjektet til at etablere en forandring af objektet ved at tilnærme sig de aspekter af objektet, som har med orden og struktur og organisering at gøre. Svagheden kan blive til en styrke og et vigtigt middel til forandringer i forholdet imellem subjektet og objektet og dermed meget radikale forandringer af ens liv. Saturns tegnplacering viser hvilket aspekt af objektet, repræsenteret af de astrologiske arketyper, som subjektet kæmper imod og som også er vejen til en radikal forandring af forholdet imellem subjekt og objekt - til en alkymistisk forvandling af både objektet og subjektet.

Saturn er dobbeltbundet, som alle de astrologiske arketyper og er fundamentalt set langt vigtigere til gennemførelse og iværksættelse af subjektets potentiel frie kreativitet end f.eks. **Jupiter**. Det er naturligvis godt og nødvendigt med Jupiters ekspansioner og forsøg på erobring af det grænseoverskridende objekt igennem sin udvidelse af horisonten, men det er Saturn, der i sidste ende bestemmer om denne lykkebringende erobring og invasion af grænsen(begrænsningen) lykkes. Den negative grænse går forud for opløsningen eller snarere udvidelsen af grænsen. Jupiter befinder sig stadig, selv om den hele tiden spænder op imod objektivitetens fremmedhed, indenfor dette mellemrum imellem subjekt og objekt, og kan derfor ikke i sig selv flytte den objektivitet, der netop fordi den er objektivitet er uflyttelig. Jupiter løber panden imod muren. Det er i Saturn selv, at der skal flytte grænser.

Objektets forandringer sker i objektet og ud fra objektet.

Transpersonlige planeter

Dette betyder ikke, at subjektets bestræbelser på at møde objektet i livet er forgæves. Det påvirker skam Saturn, men det er Saturn, der selv tager initiativet til forandringer i selve sin objektivitet. Eller rettere de transpersonelle planeter, der ligger bagved Saturn forandrer i samarbejde med Saturn objektiviteten. Dette kræver dog en absolut jordbundethed, hvor de transpersonelle planeters negative sider ikke får lov at tage over. F.eks. at Neptun bliver til golde drømmerier og falske forestillinger eller Pluto til sort magi eller Uranus til en gold og negativ form for individualisme og frihed. Opgaven er netop at subjektet støder ud imod objektet via et samarbejde imellem de mellemliggende planeter og derigennem kultiverer de transpersonelle planeter ved at arbejde med det objekt, som står foran det transpersonelle.

De transpersonelle planeter påvirkes ved at man arbejder med objektiviteten, repræsenteret ved Saturn, fordi at de transpersonelle planeter netop er mere end objektive. Fordi Saturn repræsenterer objektiviteten og er mellemløbet til de planeter, der netop overskrider subjektet og objektet har den så stor betydning.

Chiron, som ligger imellem Saturn og de transpersonelle planeter, og som symboliserer den sårede healer, er vigtig, fordi sårene udtrykker de ufuldkommenheder, der forhindrer denne kontakt med stoffet via de transpersonelle planeters spil med Solen og Månen - subjektet- og så dette subjekts spil med objektet via de mellemliggende planeter. Chiron handler om fuldkommen beherskelse af krop og sjæl og hvorfor at denne fuldkommenhed ikke er tilstede, således at materien kan flyttes åndeligt. Netop sårene bliver adgangen til healingen, dvs. at ufuldkommenheden bliver adgangen til vejen

til fuldkommengørelsen. Det der forhindrer en sådan vej til fuldkommengørelse er netop det, der muliggør samme fuldkommengørelse. Den sårede healer sårer, men healer også. Chiron udtrykker kontakten imellem Saturn og de transpersonelle planeter og som sådan meget vigtig til stoffets åndelige forvandling og åndens tilsvarende stoflige forvandling.

At finde ind til benet

Det er meget lettere at tænke sig til noget end at realisere det ude i objektiviteten. Det er den enkle tankegang bagved det der siges i det ovenstående. Saturn udtrykker den egentlige mesterprøve for, at man kan udvikle sig. Der findes mange fantaster, som tror de er oplyste eller særlig udviklede, men hvor det er tydeligt, at det ikke er tilfældet. En virkelig dyb og gennemgribende udvikling sker kun i relation til det absolut fremmede, hvor man er det modsatte af en fantast, nemlig en realist, der inddrager stoffet og materien. Jeg kunne udtrykke dette meget forenklet: når man ser på folk, der siger at de er så at sige udviklede osv. osv., så kan man jo se på deres kroppe og udstråling, at det langt fra er tilfældet. Dette yderst udbredte selvbedrag sker fordi, man i vores kultur lider under en dualisme, der skelner imellem sjæl og legeme, og man tror, at sjælens eller åndens kultivering ikke nødvendigvis viser sig i en tilsvarende udvikling af det kropslige - det fælles objektive- man forfalder til en svævende idealisme, hvor udviklingen gemmer sig bagved stoffet og kroppens forfald. Men en dyb forvandling af mennesket indbefatter både det vi kalder for det legemlige og det vi kalder for det åndelige. En ægte og dyb udvikling skal kunne ses. Ånd og stof bør gennemvæve hinanden. Psykologi er ikke nok, vi er nød til at inddrage alkymien og de synkronistiske processer imellem ånd og stof. Dermed ikke sagt at psykologi og dybdepsykologi ikke er nødvendige redskaber, de er bare ikke tilstrækkelige.

Til syvende og sidst handler det om en alkymistisk proces, hvor objektet skal

gennemglødes af ånden, ens inderste selv, identiteten, repræsenteret af Solen og så de transpersonelle planeter. Saturn forvandles på denne måde og heri ligger den egentlige frihed. Men først skal man arbejde med forholdet imellem subjekt og objekt før man kan gøre sig håb om egentlige og radikale forandringer af både stof og ånd. Dette indebærer naturligvis også et "psykologisk" arbejde, men kan ikke begrænses hertil.

Man skal hele tiden huske på at nok kan man skelne imellem subjektet og objektet, men at disse hænger meget intimt sammen. Ofte kan det være svært at bestemme hvad der er subjektivt og objektivt. Det objektive er jo underkastet en fortolkning bestemt af mange subjektive forudsætninger og perspektiver, og det objektive er jo også meget tæt sammenvævet med subjektet, for eksempel igennem det kropslige og igennem de naturlove i videste forstand, som det subjektive er underkastet. Det kan, når man virkelig arbejder med sagen være meget svært at finde ind til benet (Saturn) og få afdækket denne objektive struktur i det subjektive, fordi vi er tilbøjelige til at gøre meget, der i virkeligheden er subjektivt til noget objektivt. Og man skal vide præcist hvad der kan ændres suverænt af en selv og hvad der er det *andet*, som man ikke har herredømme over og som må ændre sig af sig selv, men i forhold til subjektets liv og levned. Denne proces kræver en skelnevns kronjuvel som den store vedanta filosof Shankara talte om.

Shankara
(eller Shankaracharya)
788-820

Saturn som det fremmede

Tilbage står dog, at Saturn udtrykker det, der kun kan påvirkes ud fra det, der går ud over individualiteten og subjektiviteten, nemlig de transpersonelle planeter og Chiron.

Saturn udtrykker den absolutte fremmedhed og objektivitet overfor subjektet, dvs. den verden, som individualiteten støder op imod som noget absolut fremmed. Denne objektivitet kan kun flyttes ved at overvinde så meget som muligt falsk objektivitet, således at den rene objektivitet står foran en, rensat for forfalsket subjektivitet og forfalsket objektivitet. Så at den rene og transcenderende objektivitet repræsenteret ved Saturn viser sig. Dette sker ved processer, som man kunne kalde for mystiske, idet de viser, hvor tæt at subjektet i virkeligheden er på objektet, men dog uden at smelte sammen med det. Subjekt og objekt indgår i hinanden i et tæt sammenvævet og flydende mønster, som skal udredes igennem de mellemliggende planeters arbejde. Først da kan den egentlige forvandling af objektet og dermed subjektet finde sted. Fordi at subjektet til syvende og sidst hviler i objektet. Subjektet manifesterer sig om en objektiv tilstand repræsenteret af Saturn- men i Solens frie og essentielle identitet unddrager individualiteten sig Saturn og sikrer dermed at Saturn virkelig er fremmed for subjektet. Det er derfor, at det er nødvendigt med en forståelse og en erfaring af selvet i sin rene form og objektet i sin rene form for at komme videre. Dette er skelnevns nødvendighed. I subjektets dybeste manifestation er der stadig spor af denne Saturniske fremmedhed udtrykt ved lovmæssigheder og sjælens fremmedhed over for dybe dele af sig selv, der er underkastet en lovmæssighed, som står i skarp kontrast til subjektets inderste frihed repræsenteret ved Solen.

Individ og objekt

I sidste ende er det kun Solen, der principielt og ideelt set er fri af Saturns magt. Det er alene Solen, der garanterer for

individets frihed og forskel fra objektet. Og det er den solare frihed, der gør det muligt at ændre subjektivitetens bevidsthed i et samspil imellem især Månen, men naturligvis også de andre planeter, således at Saturns objektivitet kan transformere sig og åbne sig for ånden. Derfor er det også vigtigt at se på Solen og ikke bare Saturn, når vi taler om hvilke muligheder der er for frigørelse og udvikling. Faktisk er forholdet imellem disse to planeter noget af det allervigtigste. Men kun en forvandling af det saturniske stof vil få denne potentielle og totale solare frihed til at udfolde sig på ægte vis uden at det bare bliver ønskeforestillinger og en amputeret form for frihed. Subjektet og objektet må smelte sammen i en modsætningernes enhed. Men det er selvfølgelig godt og nødvendigt at etablere større og større indre subjektiv frihed i forhold til de lunare forhold, som er grundlaget for de andre planeters arbejde for at forberede dette store mål, hvor Solen skinner i al sin glans.

Saturn er således udtryk for altings konkrete manifestation. Man kunne også sige det på den måde, at ånden, repræsenteret ved den i princippet frie selviske identitet ikke restløs går op i materien, men netop igennem det ovennævnte arbejde sker der en forening af disse modsætninger, der bevares som modsætninger i denne enhed. Dette er det saturniske og solare arbejde, der på den ene side anvender de mellemliggende planeter imellem Sol og Måne og Saturn og på den anden side via Chiron inddrager de transpersonelle planeter, der udtrykker den åndelige og kollektive verden, der transcenderer den saturniske grænse - det "jordiske".

Åndens gennemblødning af stoffet

Det er som nævnt tvivlsomt om nogen overhovedet har nået dette stadium af åndens gennemblødning af stoffet. Meget virker som fantastier og drømmerier, som ikke har meget med virkeligheden at gøre. Mennesker kan opleve overordentlig meget i en subjektiv

virkelighed og det kan have betydning for deres udvikling, men her taler vi om en virkelighed, der både er subjektiv og objektiv og derfor både angår stoffet og ånden.

Der er her tale om en hel anderledes radikal og dybtgående forandring, som jeg ikke tror at de mange new age profeter repræsenterer, hvor udmærkede de på mange måder så kan være. De kan allerhøjest blot være udtryk for nogle mindre skridt i retning af en radikal forandring af subjektet - og dermed objektet. Dette sidste er det allervanskeligste, men også det, der virkelig ændrer radikalt og dybtgående med *meget synlige resultater til følge*. Fremtiden vil vise os hvordan at dette kommer til at udvikle sig.

Saturn fortæller os således alt om vores begrænsninger, men også vores muligheder i forhold til den objektivitet, der møder os og den fortæller os også, hvor at vores forandringer skal finde sted. Altså de forandringer, der ikke blot er subjektive omrokeringer, men omrokeringer, der får betydning for materien og for intersubjektiviteten. Dette vil ikke blive åndens magt over materien, men derimod en ligelig fordeling imellem ånd og materie.

I modsætning til hvad mange tror er det præcist det budskab som ligger i kristendommen. Kristendommen er når det kommer til stykket den mest "kødelige" og mest alkymistiske religion af samtlige religioner. Men det er en helt anden historie. ●

Leif von der Wehl Mikkelsen
er astrolog, cand.theol. og mag.art.

